

Jan Dobšenský

V časech stínu

1. vydání

vydáno v září 2020 jako 104. publikace

vydal Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN 978-80-7570-196-1 (epub)

ISBN 978-80-7570-197-8 (mobi)

ISBN 978-80-7570-198-5 (pdf)

Copyright:

Autor: Copyright: Jan Dobšenský © 2020

Ilustrace: Peter Eliáš © 2017-2020, Pavel Talaš © 2014-2015

Návrh a zpracování obálky: Jan Dobšenský, Peter Eliáš

Yorrân

1. DÍL

V ČASECH STÍNU

JAN DOBŠENSKÝ

www.yorran.cz

OBSAH

Prolog.....	5
Krvavý úsvit.....	19
Návrat stínu.....	66
Dar bohů.....	120
Proroctví.....	171
Duch Tripatí.....	222
Lodivod.....	244
Daleká cesta.....	299
Světlo se rodí ze tmy.....	355
Před bouří.....	388
Lev vykročil... ..	418
Epilog.....	470
Hlavní postavy a jejich vzájemné vztahy.....	475
Abecední rejstřík nejdůležitějších místopisných názvů.....	480
Přehled událostí, které předcházely pověsti O Yorrânovi, jak je sesbíral a sepsal princ Laven.....	489
Pomořanský kalendář.....	494
Mapy.....	497

Pokud se chcete dozvědět více o historii a geografii světa, kde se příběh této knihy odehrává, navštivte webové stránky autora věnované tomuto příběhu – www.yorran.cz

Yorrân

PROLOG

Nejzápadnější výspu známého světa tvořilo Prstencové souostroví, které se táhlo v dlouhém oblouku od severu k jihu a jako pomyslná hráz oddělovalo obávaný Velký oceán od klidnějších vod rozlehlého zálivu, kterému se říkalo, trochu nadneseně, Středomoře.

Prstencové ostrovy neměly mezi obyvateli tehdejšího světa dobrou pověst. Z mořských hlubin se vynořily za podivných okolností, v bolestných časech Bědných roků. Když vítr času konečně milosrdně odvál temné mraky, spatřili ti, kteří tento věk přežili, ve vodách Velkého oceánu novou zemi. Od té doby byla považována za útočiště lupičů a psanců. Ihned se také vynořily vzpomínky na zapomenutou pověst o Válce hněvu, během které část pevniny zmizela pod mořskou hladinou. K této pověsti se však také vázalo proroctví o tom, že se tato pevnina jednoho dne z mořských hlubin znovu vynoří, aby předznamenala návrat Stínu.

Je pochopitelné, že lidské pokolení, které nedávno přečkalo hrůzy Bědných roků, jen samotný pohled na zemi zvěstující další strádání děsil. Nebylo divu, že nová pevnina zůstávala dlouhá desetiletí neobydlená a pustá a většina mořeplavců a obchodníků se jí vyhýbala.

Prvními odvážlivci, kteří překonali obavy z neznámého, byli Nassové, mořští lupiči, kteří se začali na těchto ostrovech usazovat koncem čtvrtého století. Po nich přišli Ailwingové, psanci, jež z jejich domovů na dalekém severu vyhnaly důsledky bratrovražedné války. Ti si v kruté a krvavé válce s Nassy vybojovali největší ostrov celého souostroví, nazývaný poeticky Ostrov květů, a učinili z něj základ svého nového panství, které jim poskytlo tolik žádaný klid a bezpečí.

V nejzápadnějším cípu Prstencového souostroví ležel ostrov, který byl kam až lidská paměť sahala neobydlený a porostlý hustým lesem.

Ostrovu se říkalo Anegdair, což bychom mohli přeložit jako Konec světa.

A právě tady, na konci známého světa, začíná jedné letní noci naše vyprávění.

Ráno toho dne přirazila k východnímu pobřeží ostrova knížecí galéra, aby zde vysadila dvojici mladých mužů s několika průvodci. Jednalo se o dva bratry, kteří si sem vyrazili na loveckou výpravu.

V úvodu našeho vyprávění je nutné podotknout, že oba bratři byli, jak už to v životě bývá, odlišní jako voda a oheň. Starší Laven byl málomluvný, přemýšlivý a často se na dlouhé dny zavíral do knihovny v hlavním městě, kde studoval staré letopisy. Mladší Aevan byl ohnivý mladík, který miloval život a vše, co s ním souviselo, rytířské zábavy, turnaje, lov. A byla to právě jeho lovecká vášeň a nerozvážnost, která způsobila, že se toho dne ve vnitrozemí neznámého ostrova ztratili svým průvodcům.

Když se konečně vynořili z husté vegetace, zjistili, že se ocitli na západním břehu. Blížil se soumrak a bylo zřejmé, že noční návrat do kotviště na opačném břehu by představoval zbytečné riziko. Oba mladí lovci se rozhodli přenocovat na široké písčité pláži, kde si zřídili tábor a rozdělali oheň. Nebylo to pro ně nic nového, na loveckých výpravách byli zvyklí trávit celé dlouhé dny. Rozdělili se o skromné zásoby jídla, a než dojedli, okolní duny zmizely v šeru a svět kolem se smrškl na nevelký kruh osvětlený září jejich ohně. Vědomí, že široko daleko není živá duše, v nich vyvolalo zvláštní pocity.

„Pověz, Lavene, už jsme někdy tábořili v takové pustině? A podívej, tamhle na západě už se objevila první hvězda,“ oslovil mladší Aevan svého staršího bratra.

Ten se otočil za nataženou rukou a přitakal: „Máš pravdu, to je Večernice. Dnes je opravdu mimořádná noc, jasno, ani obláček. Jestlipak víš, Aevane, jaká pověst se k té hvězdě váže?“

Aevan ani náznakem nedával najevo, že by mu nocování v divočině vadilo. Lokl si vína z láhve, která byla součástí jejich zásob, a odpověděl: „Pověst? To netuším. Ale co si pamatuji, ty jsi byl odjakživa snílek ležící v knihách, Lavene. Tak povídej, cos tam vyčetl! Žádnou společnost dnes nečekáme, a tak myslím, že strávit noc posloucháním starých příběhů je asi to nejlepší, co můžeme s dnešním večerem udělat.“

Starší bratr přikývl a zvedl hlavu vzhůru k temné obloze.

„Má mnoho jmen. Říká se jí Světlo ztracených a Maják mořeplavců. Večernice jí říkájí proto, že při soumraku vychází na západě. A málokdo ví, že je to tatáž hvězda, která se pod názvem Jitřenka za rozbřesku ztrácí na východě. V jedné staré kronice jsem však našel ještě jedno jméno. Kdysi dávno jí prý elfové říkali Hvězda naděje. To díky jejímu neobyčejnému svitu. To kdysi osvětlovalo první svět bohů a prý pocházelo ze zvláštních stromů...“

„No tak to jsi zabrousil opravdu hodně daleko do minulosti, bratře! Elfové a světlo stromů? A jak by se asi takové světlo dostalo na nebe?“ zamudroval nad lahví vína Aevan a pak se pro jistotu opět napil.

„V tom prvním věku žil klenotník, který dokázal ukrýt jejich světlo v kouzelném drahokamu. Když stromy zahynuly, zůstal výtvar jeho šikovných rukou poslední památkou na ten ztracený čas. O ten šperk se vedly krvavé války, během nichž klenot vystřídal několik majitelů. Žádnému z nich však štěstí nepřinesl. Posledním držitelem byl hrdina, který se proslavil ve Válce hněvu. O té jsem ti kdysi jako malému chlapci vyprávěl. Vzpomínáš?“

„Máš pravdu, matně si vzpomínám,“ přitakal Aevan. „Ale ani za nic na světě už si nevzpomenu, co se během ní odehrálo.“

„Ta válka byla dlouho nerozhodná až do chvíle, než Černý vypustil ze své ohrady největšího draka, jaký kdy žil, a vítězství se přiklonilo na stranu temnoty. Tehdy prý přispěchal tento rek a draka srazil na zem. Bohové mu za odměnu otevřeli dveře nebes, aby jako jejich posel plul po nebeské klenbě a zvěstoval naději.“

Aevan si znovu přihnul z lahve a přikývl. „Máš pravdu, matně si vzpomínám, hezký příběh. Ty určitě víš, jak se ten muž jmenoval?“

Laven rozpačitě zavrtěl hlavou. „Nejsem si jistý, Aevane. Ten příběh je tak starý. Jeho původní znění se ztratilo už před dávnými časy. Já četl jen jeho zkrácenou verzi ve starém opisu Findegilovy kroniky, která o něm hovoří jako o Mořeplavci, ale snad tam byla i zmínka, že se jmenoval Azruběl. Už nevím.“

„To tedy musí být ten příběh pěkně starý!“

„Máš pravdu, podle kroniky pochází z časů, kdy náš svět obývali společně lidé, elfové a bohové. Dnes jsme tu zůstali už jen my lidé.“

„Bohové a elfové? Nevěřím, že by některý z nich někdy chodil po této zemi. A hrdina, který pluje po nebeské klenbě, aby připomínal čas bohů? Hezky se to poslouchá, ale to je taky jen pohádka. Kolik uší už ji poslouchalo a kolik úst ji vyprávělo. Každá si něco přidala nebo změnila. Vždyť to znáš, Lavene. Kdejaký bard a zpěvák ti takových příběhů za džbán vína a dobré jídlo přednese celý tučet. A každý z nich upraví tak, aby se zavděčil svému chlebodárci. Za pár let už pak sám neví, jak vypadalo původní znění. K čemu jsou pak takové příběhy dobré?“

Laven už chtěl odpovědět, když se ze tmy nečekaně ozval neznámý hlas: „Aby dodávaly víru srdcím a sílu pažím ve zlých časech. Arela irlú, poutníci! Mohu si přisednout k vašemu ohni?“

Oba mladíci překvapeně vyskočili ze svých míst a chopili se zbraní. Byli tak skálopevně přesvědčeni, že ostrov je neobydlený, že je hlas znějící z temnoty vyděsil.

„Co jsi zač? Přízrak, nebo démon?“ ozval se Aevan, který bez ohledu na vypité víno bleskově vyskočil a teď držel napnutý samostříl, jehož šíp směřoval do tmy.

„Jsem člověk právě jako vy. Nemusíte se obávat, nemám zlé úmysly. Chci si jen popovídat. Vyslechl jsem váš rozhovor. Možná bych ho mohl doplnit.“

„Jsi tedy člověk? Tak se ukaž,“ vyzval jej opatrně Aevan.

„Ano, ale zachovejte klid,“ odpověděl neznámý a vykročil z temnoty. Opatrně se zastavil na hranici světla a tmy, kde mu stačil pouhý krok zpět, aby oběma bratrům opět zmizel z očí.

„Vypadám snad jako skřet nebo elf či snad lesní víla?“ obrátil se neznámý s lehkou nadsázkou k oběma mladým mužům.

Aevan zavrtěl hlavou a sklonil svůj luk a také Laven vrátil do pochvy svou dlouhou loveckou dýku.

„To ne. Jen jsme překvapení. Netušili jsme, že na tomto ostrově někdo žije. Říkali nám, že ostrov je pustý, neobydlený,“ odpověděl nedůvěřivě starší bratr. „Tak se nediv, že jsi nás tak překvapil. Obávali jsme se, že by sem mohla zabloudit loď Nassů a vysadit zde nějaké hlídky.“

„Nassové se tomuto ostrovu vyhýbají. Bojí se ho,“ odpověděl neznámý a udělal několik opatrných kroků směrem k ohni. V jeho záři již byly

patrné rysy jeho tváře a podrobnosti jeho ústroje. Byl to starý muž, lehce shrbený, jehož dlouhé šedivé vlasy byly sepnuté do ohonu padajícího hluboko na záda. Tvář mu zdobil dlouhý neupravený vous. Měl na sobě podivný úbor, který vypadal, jako by byl ušit podle stovky let starého vzoru.

Aevan s uspokojením postřehl, že muž není ozbrojen, a tak jej vyzval: „Přisedni k ohni, cizince. Jsi vítán. Jen nepočítej s velkým pohoštěním. Neplánovali jsme, že tu budeme tábořit, a naše skromné zásoby už téměř zmizely. A pověz, jak jsi se ocitl na tomto bohy zapomenutém místě? Žiješ tu sám? A jak jsi nás našel?“

„Děkuji za pozvání,“ odpověděl muž, došel k ohni a nenuceně se posadil na jeden z kamenů, přivalených k ohni jako sedátko.

„Nejsem na ostrově sám. Žije nás tu asi tucet, ale mí druhové nemají o setkání s cizinci zájem. Jsme mniši a poustevníci. Naše obydlí jsou vzdálená asi míle. Zahlédli jsme záři vašeho ohně a moji druzi mě poslali, abych zjistil, zda tu nepřistála nějaká loď.“

Laven zavrtěl hlavou. „Ta naše kotví na opačném břehu ostrova. My jsme sem zabloudili na lovu.

„Poustevníci? Svatí muži, co tráví svůj čas v modlitbách? Jsi první, kterého jsem kdy potkal,“ podivil se Aevan. „Pak ti ani nebudu nabízet svůj roh s vínem? Vy jistě pijete jenom vodu!“ dodal s lehkým výsměchem v hlase.

Laven se na svého bratra pohoršeně podíval a obrátil se k neznámému: „Odpusť mému bratrovi jeho neuvážená slova. Je mladý. Můžeš nám říci své jméno?“

„Nic se nestalo. Obavy se někdy ukrývají za silná slova. Jmenuji se Godrik,“ odpověděl poustevník.

Aevan se popuzeně narovnal a odpověděl: „Chceš naznačit, poustevníku, že bych se snad bál neozbrojeného muže?“

Ten se jen laskavě usmál a odušil. „Nemyslím, že máš bázlivé srdce. Ale náš rozum se často obává neznámého.“

Aevan chtěl opět něco říci, ale Laven jej zarazil: „Jen klid, bratře, náš host se tě jistě nechce dotknout. Musíš pochopit, že muž žijící v lesích nebude ovládat dvorské způsoby.“

Potom se otočil zpět k poustevníkovi. „Říkal jsi, že bys mohl naše vyprávění doplnit? Tak pověz, co bys k tomu dodal?“

„Nejsem potulný bard, který jak to správně řekl tvůj bratr, nabízí sny za skývu chleba a hlt vína. Já znám jen jeden příběh, ale za to tak podrobně, že jinde byste to vyprávění slyšet nemohli.“

„Co je to za příběh?“

„O Yorrânovi.“

Nezvykle znějící jméno okamžitě probudilo zájem obou bratrů.

„Yorrân? To přece není žádná stará báje. Jeho příběh je podrobně popsán v kronikách. My to musíme vědět, že ano, Lavene... Jsme Ailwingové, a tedy tak trochu jeho příbuzní.“

Poustevník pozdvihl obočí a pak pokývl hlavou. „Urození pánové jsou tedy princové z váženého rodu? Když znáte tak dobře Yorrânův příběh, pak budete znát i pověst, která se váže ke dvěma hvězdám ze souhvězdí Chodce?“

Poustevník se obrátil k Lavenovi: „Ty se vyznáš ve hvězdách, můj pane? Dokážeš najít souhvězdí Chodce?“

Laven přikývl, otočil se a ukázal na shluk hvězd. „Ano, tamhle na severu, to jasné souhvězdí kousek nad obzorem.“

Godrik přikývl. „Když spojiš jednotlivé hvězdy čarou, dostaneš siluetu muže, který kráčí. Nad jeho hlavou jako koruna září dvě hvězdy...“

„Válečník a Mág?“

„Správně. Ale zdalipak víte, že v Yorránových časech, a to není tak dávno, tam ani jedna z nich nebyla?“

Oba bratři se na sebe podívali. Aevan se nejistě usmál a namítl: „Ale hvězdy jsou věčné, poustevníku. Na stejnou oblohu se dívali naši dědové a stejnou uvidí i naši vnuci.“

„Náš život je příliš krátký, abychom mohli soudit život hvězd. Snad jen hvězdopurci zakreslující jejich polohu do svých map by mohli. Jisté však je, že v kronikách z časů, které předcházely Yorránově příběhu, o nich není ani zmínka. A to je jisté, protože souhvězdí Chodce se vztahuje ke královskému rodu, a tak jej hvězdáři již od počátku našeho věku sledují mimořádně pečlivě.“

Muž se na okamžik odmlčel a podíval se přes oheň na oba bratry, kteří jej sledovali se směsí zvědavosti a podezíravosti.

„Říká se, že prostřednictvím hvězd bohové nám lidem posílají vzkazy. Dobře víte, že létavice předpovídají války a zmar. Padající hvězdy narození velkých králů a objevení nové hvězdy prý potvrzuje, že náš svět opustila velká duše.“

Aevan se na poustevníka nedůvěřivě podíval a pak se ušklíbl.

„Chceš mi snad říct, že ty dvě hvězdy jsou duše nějakých bohatýrů? Něco podobného, o čem hovořil Laven? Další Hvězda naděje?“

„Ty víš, kdo byli ti rekové?“ zeptal se zvědavě Laven.

Poustevník se usmál a v očích mu na krátký okamžik zablýskla jiskra šibalství.

„Mág a Válečník.“

„Ale já myslel, že znáš skutečná jména,“ odpověděl zklamaně Laven.

Aevan se neudržel, aby se na něj nepodíval a jízlivě nepoznamenal: „Bratříčku, nevidíš, že si nás náš host plete s dětmi? Chce nám naznačit, že jedním z nich byl Yorrân? Víš, Godriku, já historii na rozdíl od svého bratra nikdy nestudoval, ale tolik o Yorrânovi vím, že podobné báchorce nikdy věřit nebudu. Já věřím na to, co je psáno nebo vytesáno do kamene. To jsou věci, kterými má smysl se zabývat. Báje o hrdinech, které bohové povolali na nebe, jsou dobré leda tak na večer ve společnosti krásných žen a dobrého vína. Ženská srdce se po nich stávají povolnější,“ uchechtl se Aevan.

„Vidíš, a mudrci říkají, že z toho, co člověk vytvořil, jediné písně a báje přechkají věky,“ namítl Godrik. „Máš pravdu, slova se během věků změni, ale jádro příběhu, které oslovuje srdce, zůstává stejné. Kde jsou paláce a chrámy minulosti? Pověz, co zůstalo z Dairany, kterou pohltilo moře? Nic. Jen pověst o ní přechkala její zánik.“

Laven se na poustevníka podezíravě podíval. „Ukončeme ten hloupý spor. Poustevníku, ty chceš říct, že znáš pravdivý Yorrânův příběh, který je jiný než to, co stojí psáno ve starých kronikách?“

Poustevník přikývl.

„A povíš nám ho?“ V Lavenově hlasu zazněla těžko skrývaná zvědavost.

„Je to dlouhý, velmi dlouhý příběh. Takové vyprávění zabere celou noc. A není jen o Yorrânovi, ale i o všech, kteří jej na jeho cestě v dobrém či zlém provázeli. Když začnu teď, kdo ví, jestli skončím s rozbřeskem.“

„Nevadí, máme dost času. Že mám pravdu, Aevane?“

„To chceš celou noc poslouchat nesmyslné báčorky nějakého starého poustevníka?“ namítl stále ještě nepřesvědčený Aevan.

„Proč ne? Kolik nocí už jsme prohýřili v otcovském paláci nad kostkami a vínem a šli spát až s ranním kuropěním. Jestli chceš, můžeš jít spát, ale já budu poslouchat. Povídej, Godriku, kdy ten příběh začíná. Podle kronik se Yorrân narodil rok předtím, než padlo Obnovené království. Je to pravda?“

„Naprostá, urozený pane. Yorrân poprvé spatřil světlo světa v pětistém padesátém druhém roce, počítáno od založení Obnoveného království. Přišel na svět v měsíci, kterému vládne štír. Mám-li však vyprávět celý příběh, musím se vrátit v čase ještě o osm roků zpět.“

„Proč?“

„Protože tam se nachází příčina, která způsobila, že tento rek přišel na svět.“

„Jaká příčina?“ zeptal se Aevan, jehož už také ovládla zvědavost a zapomněl už na svou popuzenost.

„Návrat Stínu.“

„Myslíš, Godriku, ten návrat, který je zaznamenán v Královnině proroctví?“ zeptal se nedůvěřivě Laven.

„Jaký návrat Stínu? Jaké Královnino proroctví? Nemohli byste přestat mluvit v hádankách a mít trochu ohledů k člověku, který nestrávil mládí v palácové knihovně?“ rozčiloval se Aevan.

„Jen klid, urozený pane,“ uklidnil jej poustevník. „Váš bratr vám vše vysvětlí. Je to tak, pane Lavene?“

Ten přikývl. „Královnino proroctví je nejstarší pověstí Obnoveného království, které krátce před svým odchodem z tohoto světa pronesla manželka prvního panovníka. Proroctví hovoří o tom, že do historie lidského pokolení je jako červená nit vetknutý příběh o věčném zápase královského rodu pocházejícího z prvních lidí a Černého nepřitele.“

„A co ten Stín?“

„To by bylo na dlouhé vyprávění a nás dnes čeká jiný příběh. Jádro toho proroctví říká, že Temnota je stejně věčná jako Světlo. Černý nepřítel, ač byl kdysi poražen, se vždy znovu vrací a povstává v nové podobě, v novém vládci, který se stává jeho Stínem. Nadějí lidského rodu je to, že vždy když povstane nový Stín, pošlou bohové na svět nového krále, aby se s ním utkal. Mám pravdu, Godriku?“

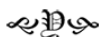
Poustevník s úsměvem přikývl. „Lépe bych to neřekl, urozený pane. A to je právě důvod, proč musím své vyprávění začít osm let před Yorránovým příchodem na svět. Protože tehdy se do Obnoveného království vrátil Stín.“

„Co se tedy v tom roce stalo?“ zeptal se nedočkavě Aevan.

Poustevník se pohodlně usadil a přehodil si přes záda plášť, ve kterém přišel. Potom se naklonil k ohni a z připravené hromady suchého dřeva vzal několik polen a přiložil je do ohně. Vzhůru se vznesl roj jisker.

„Ve starých knihách stojí, že ten rok začal podivně. Nejprve se objevila létavice, která zvěstovala válku. Poté nebe pokryl déšť padajících

hvězd, který podle mudrců předvídal konec starého času. Nakonec se na nebi objevila neobvykle zářivá hvězda, která byla několik měsíců viditelná i ve dne. Díky její záři bylo prý během každého svítání i soumraku nebe pokryté rudou září. Mezi lidmi se povídalo, že se v tom roce musí stát něco zlého, moc zlého. A měli pravdu. Na jaře toho roku došlo k bitvě pod hradem Amlôgran, kde byl poražen Maledôr, poslední král Enqaindoru před návratem Stínu...

1. Kapitola

KRVAVÝ ÚSVIT

pláň Azgaulad pod hradem Amlôgran, jaro 544 e. d.

„Kde je Maledôr? Kde najdu krále? Kdo viděl Jeho Výsost?“

Naléhavý hlas posla se vznášel k zamračené obloze pokryté těžkými olověnými mraky. Herold štval zpěněného koně napříč rozmáčeným svahem, podél dlouhé řady nehybně stojících koní a jezdců. Kopyta koně rozhazovala do stran bláto a kusy drnů, které se stejně jako hlas herolda bez odezvy odrážely od té mlčenlivé přízračné zdi. Těžké kapky bubnovaly na ocelové přilby a kyrysy cănohtarů, spojovaly se v potůčky, jež stékaly po brnění jezdců a srsti jejich koní. Lidé i zvířata však stáli na rozmoklém svahu naprosto nehybně. Kdyby občas některý z koní nepotřásl hlavou, nezahrabal kopytem v rozryté trávě, vypadali by jako sochy.

„Kde je král? Kde najdu rhinardôra?“

Konečně se jeden ze setníků stojících na kraji řady pohnul a ukázal poslovi na zpěněném koni na nedaleké návrší.

„Tam nahoře, pod korouhvemi.“

Jezdec znovu divoce pobídl zchvácené zvíře, které z posledních sil vyběhlo na pahorek, kde se pod ním podlomily nohy. Několik mužů přispěchalo poslovi na pomoc, aby mu pomohli vyprostit se z postroje. Muž se zvedl a kulhaje došel k jezdcovi, jenž seděl na vraném ródorském hřebci. Vedle něho byla do země zaražená korouhev s rozvinutým modrým královským praporcem. Nebylo pochyb, že konečně našel toho, jehož tak úpěnlivě hledal. Poklekl, sklonil hlavu a čekal, až bude vyzván, aby promluvil.

„Povstaň a mluv! Co přinášíš? Dobré, nebo špatné zprávy?“ ozval se hluboký sebevědomý hlas. Posel zvedl hlavu a ztěžka se postavil.

„Výsosti, nesu vzkaz od Theriana Cantarena. Tegardin vám vzkazuje, že nepříteli dorazily posily. Kharitská jízda se obořila na levé křídlo naší sestavy, které je v tuto chvíli už asi obklíčené. Střed odráží útoky z posledních sil. Gortrogové se pokoušejí i o obchvat pravého křídla, kterému velí Arehil Algatiren. Můj pán vám vzkazuje, že další útok už jeho sbory ve středu sestavy nevydrží. Naléhavě vás vyzývá a žádá vás, abyste se s gardou a zálohami okamžitě otočil a vrátil se zpět do Dôrminaru.“

Posel se odmlčel a rozhostilo se ticho. Král tušil, že vzkazy nebudou příliš povzbudivé, ale zpráva, že bitva je ztracená po necelé hodině boje, jej zdrtila. Bezradně se rozhlédl. Jeho pobočníci, když se na ně podíval, jeden po druhém uhýbali očima.

Měl neodbytný pocit, že zůstal sám. Tak jako před třiceti lety pod osttarskými zdmi. Stejně jako po porážce ve Žluté stepi před čtrnácti lety. Po kolikáté už stojí sám proti nepříznivému osudu? Na okamžik zavřel oči. Takhle si konec své vlády nepředstavoval. Za poslední měsíce udělal vše pro to, aby sestavil tu nejsilnější armádu, jakou mohl. Vydupal z ničeho patnáct tisíc jezdců a pěších. Odvedl z hlavního města i městskou posádku a nechal tam jen pár stovek mužů, aby střežili městské brány.

Doufal v pomoc svých dvou zeťů. Aldor z Anúgradu mu poslal pouze nevelký oddíl a peníze, které jakýmsi zázrakem skutečně dorazily až do hlavního města. Z Qarciloru od Darahila nepřišel nikdo, jen omluva. Qainnorský pelerin měl sám co dělat, aby uhájil nezávislost svého sotva zrozeného knížectví.

Co jeho spojenci? Žádní už nejsou. Doba svornosti, která mu přinesla velké vítězství v bitvě Tří vojevůdců, pominula. Z Města válečníků přes naléhavé prosby nepřišel nikdo. S lítostí si připomněl tchána Serenila Nevrina z Jezeří, který jej vždy podpořil. Jenže ten padl už před léty během první gortrogské války. Kdo mu tedy zůstal?

Jeho vazalové. Nezávislí fardírlové ze Sněžných hor a Ohnivého prstence? Žádný z nich však neměl vojenskou moc, jež mohla zvrátit

nepříznivý vývoj této války. Arasové, Mirimonové, Rodonasové, Targonové, Norcové, dohromady sotva pár stovek hraničářů. S hořkostí si uvědomil, že je sám. Osamocení král umírající a krvácející říše, kterého osud postavil před nejtěžší rozhodnutí jeho panování.

Má opustit muže, kteří tam vpředu prolévají svou krev v zoufalém a předem ztraceném zápase, aby splnili svou přísahu věrnosti?

Má se otočit a ustoupit se zbytky své armády, aby uhájil alespoň sídelní město, které ponechal bez vojáků, a tedy bez šance na obranu?

Nebo má vyrazit v čele své gardy do bitevní vřavy a padnout se ctí v bitvě, jejíž výsledek už nelze zvrátit?

Otočil se ke své družině.

„Teď rad'te, co má váš vladař zvolit? Slavnou smrt na válečném poli, nebo život s hořkým pocitem, že se spasil díky smrti těch, které opustil ve ztracené bitvě?“

Většina z pobočníků opět uhnula očima, když se na ně podíval. Jen jeden z nich, jenž měl na štítu bílý erb se stromem a dvěma klíči, klidně a s rozvahou odpověděl: „Výsosti, to není volba mezi životem a smrtí, ale otázka vaší cti. Ti, co dnes tam dole zůstanou ležet na bojišti, naplní přísahu, kterou složili svému vladaři. Vy jste ale nepřisahal, že položíte svůj život na bitevním poli. Vy jste přísahal, že budete chránit zemi a město. Dokud stojí Dôrminar, tak vaše království žije, a nejste tedy své přísahy zproštěn. Musíte je tam nechat. Oni to vědí, počítají s tím. Když to odmítnete, jejich poslední boj nebude mít žádný smysl.“

Král se ohlédl za hlasem a podíval se na rytíře v honosné, zlatem a stříbrem zdobené zbroji. Belahir Algatiren byl nejen manželem jeho prostřední dcery Erendis, ale i správcem jeho sídelního města.

Král se trpce usmál. „Chceš mi říct, pelenhire, že mne má přísaha zavazuje k tomu, abych prožil zbytek svých dnů v pocitu hanby, že jsem opustil své vazaly?“

„Chci říct, že máte povinnost postarat se o korunu království, o sídelní město a jeho obyvatele.“

„Jakou šanci na obranu má město bez vojáků?“

„Má hradby. A jeho vojáci stojí tady kolem vás, Výsosti. Stáhněte je z té ztracené bitvy a vraťte mu je!“

Zavládlo ticho přerušované jen drobným šelestem kapek, jež nepřestávaly bubnovat na ocelové přilby a pancíře. Konečně se král hořce zasmál a přikývl.

„Asi máš pravdu, Belahire. Lev obklíčený smečkou psů nemá jinou volbu než ustoupit. Proklínám osud, který mě do této role postavil. Opravdu asi není jiné cesty než vypít ten kalich hořkosti až do dna. Vzhůru tedy k tomu trpkému konci!“

Potom se obrátil ke svému heroldovi.

„Atrione, posla k Arehilovi na pravé křídlo! Vyřid' můj rozkaz! Ustupujeme! Ať se se zbytkem jízdy pokusí odpoutat od nepřítele. Vracíme se do Dôrminaru!“

plán Azgaulad, o tři dny později

Therian Cantaren splnil, co slíbil. Zoufalý a obětavý odpor jeho oddílů opravdu umožnil, aby královská družina spolu se zálohou tvořenou městskou stráží, zbytkem jízdy z pravého křídla a trénem mohly ustoupit z bitevního pole. Cesta do bezpečí za dôrminarské hradby a Azgarinzilovu zeď však byla dlouhá.

Již od rána třetího dne na sklíčené voje ustupující armády začala dorážet lehká jízda nepřítele. Kharité i Kimerové útočili na zadní voj a boky a působili jim další ztráty na lidech, ale především na bojovém duchu. Až k večeru se královským cánohtarům během krátké srážky podařilo

nepřítele odrazit a zahnat zpět. Přes tento dílčí úspěch však bylo zřejmé, že bude-li tlak pokračovat, spořádaný ústup se brzy změní v chaotický útěk.

Po celodenním vyčerpávajícím pochodu, těsně před setměním nechal král rozložit prozatímní tábor. Místo pro něj bylo vybráno v protáhlém úvalu, jeden bok krylo vysoké návrší a druhý rozbahněný tok Želvího potoka. Současně zde byl i jeden z mála brodů, kde se dalo bezpečně překonat řečiště rozvodněné po jarních deštích. Les stanů a dočasných přístřešků z narychlo vybudovaných z poražených stromů a větví vyrostl během krátké chvíle. Většina mužstva kromě stráží poté okamžitě ulehla, aby nepromarnila ani okamžik cenného času určeného k odpočinku, a jakmile zapadlo slunce, celý tábor lidským očím skryla hustá mlha stoupající z nedalekých nehostinných mokřadů.

Král do svého stanu svolal své velitele a pobočníky, aby se s nimi poradil o dalším postupu. První slovo si vzal královský komoří Gawren z rodu Taurenů. Podsaditý hřmotný velmož, kterého bylo vždy všude plno, rád dokazoval sobě i jiným, jak důležitou je osobou, když zastává nejvyšší královský úřad.

„Vojáci i koně jsou vyčerpaní. A to nemluvím o pěších. Městská stráž. Ti chlapi nejsou na dlouhé pochody zvyklí. A teď pochodují nepřetržitě už třetí den. Za tu dobu si mohli odpočinout vždy jen pár hodin. Ke všemu ti Kharité. Jsou jako vosy. Když se po nich oženeš, uletí, ale hned jsou zpátky a zaútočí znovu z druhé strany.“

Komoří se rozhlédl po přítomných a potom rozhodně prohlásil: „Výsosti, městská stráž už další den takhle vyčerpávajícího a rychlého pochodu nevydrží.“

„Pokud pěchota nemůže dál, tak se zachrání jen jízda. Pěší oddíly bez podpory jízdy Kharité zmasakrují. Nepřežije ani jeden,“ připojil se s ponurou předpovědí Arehil Algatiren, který byl velitelem jízdy. Fyzicky to byl pravý opak komořího Gawrena. Hubený, vysoký, lehce přihrblý muž, který vždy dlouho vážil, než něco pronesl.

„Dobře, to, co bylo řečeno, víme všichni. Ale co navrhuje?“ odvětil na to král.

„Postavíme se jim a budeme bojovat do poslední kapky krve jako Therian na azgauladské pláni,“ ozval se bojovně jeden z mladých pobočníků.

„Předvoj, tedy Kharity odrazíme, ale potom dorazí hlavní voj a skončíme stejně jako ti, co už dva dny leží mrtví na Azgauladu. Jestli chceme padnout hrdinskou smrtí, tak jsme to měli udělat rovnou tam, a ne to odkládat o dva dny,“ vstoupil do hovoru Belahir Algatiren.

„A co navrhuješ, bratře?“ ozval se Arehil. „Jak tě znám, tak máš nějaký plán.“

Mladý velmož přikývl, popošel ke stolu, položil na stůl knihu a prostě řekl: „Azran Hir, O válečném umění.“

Královský komoří se na něj nevěřičně podíval a ušklíbl se.

„Nikdy jsem nebyl příznivcem listování v knihách. Na soupeře platí jedno. Dobře nabroušený meč. Brkem ještě nikdo žádnou válku nevyhrál.“

Belahir se mírně usmál a odpověděl: „Možná byste si měl, pane komoří, někdy promluvit s vyslancem Gî náatu. Debaty s ním jsou velmi poučné a možná byste se divil, kolik válek už rozhodly směnky penězoměnců. A ty se vyplňují brkem.“

„Aby je Gortar schválil, ty gîvské lichváře. Kam se tenhle svět rítí, když války místo cti a odvahy vyhrávají směnky lichvářů,“ zaklel královský komoří a s odporem knihu odstrčil.

„Příteli Gawrene, neházejte všechno do jednoho pytle. Azran Hir byl jedním z nejlepších vojevůdců, které lidská paměť uchovává. Kdo ví, jak by se dějiny Enqaindorů vyvíjely, kdyby v bitvě u jezera Kimó stál proti Bregedôrovi místo mladého nezkušeného panovníka Gívy právě Azran Hir,“ uklidňoval rozezleného komořího král.

Potom se obrátil na svého zetě. „Co by nám poradil Azran Hir v naší situaci?“

Belahir sebral knihu ze stolu, chvíli v ní listoval a pak začal číst.

„... vojevůdce, který ztratil bitvu, se musí co nejdříve odpoutat od svého nepřítele. K tomuto účelu je nejlépe použít válečné lsti a léčky. Není nic horšího pro bojového ducha ustupujícího vojska než nepřetržitě dotírání vítězného nepřítele. Proto je dobré síly pronásledovatele rozdělit, a to tak, že se ustupující vojsko rozdělí do více pochodových proudů. V takovém případě je vhodné oklamat nepřítele tak, že jeden z nepočetných, ale pohyblivých oddílů převezme velitelské standardy a korouhve a odláká nepřítele z hlavního směru ústupu. Ten jej bude následovat, přesvědčen, že pronásleduje hlavní oddíl i s vojevůdcem...“

Belahir zvedl hlavu a podíval se na mlčící radu. Potom v četbě pokračoval.

„Najde-li vojevůdce oddané a odvážné muže, je dobré, aby tento oddíl, obětuje se, upoutal na čas hlavní síly nepřítele. To je možné například překvapivým protiútokem na místě, které svým uspořádáním omezuje nepřítelovu početní převahu. Nebo tento oddíl může předstírat obranu tábora, je-li tento založen ve vhodném místě pro obranu. Uvidí-li nepřítel velitelské korouhve, jistě se nechá zlákat k útoku a rabování, které jeho postup zpomalí...“

Belahir přestal číst, zvedl hlavu a klidně se zeptal: „Najdou se v králově vojsku odvážní muži?“

„Pelenhire,“ oslovil Belahira názvem jeho úřadu jeden z králových pobočníků, „jestli tomu dobře rozumím, chcete, abychom se rozdělili? Tím ale naše síly ještě více oslabíme.“

„Správně. A sami ztratíme poslední přednost, kterou máme. Rozdělení nás Kharité vyřídí jednoho po druhém ještě snáze. Říkal jsem, že z papíru se nic rozumného vyčíst nedá,“ opovrzhlivě se připojil královský komoří Gawren.

Belahir však zůstal klidný. „Ano, rozdělíme se, ale musíme je tím současně připravit o jejich nejdůležitější výhodu. O pohyblivost...“

Arehil se na svého bratra zamyšleně podíval.

„A jak bys je o tu pohyblivost chtěl připravit?“

„Rozdělíme se do tří proudů. Jízda bude ustupovat podél svahů západního Rhantu k Azgarinzilově zdi. Ta je dost pohyblivá a silná na to, aby mohla odrazet útoky Kharitů. Ti se cánohtarů obávají a přímému střetu se vyhnou.“

„A pěchota zůstane sama? Jak tu ochráníš před Kharity?“

„Ta musí projít Níntharem. Močály začínají jen pár mil odtud a tam se Kharité nebudou moci rozvinout do stran a využít tak své pohyblivosti. Ten kraj neznají. Budou postupovat přesně po stopách ustupujících oddílů. Nebude problém svést je z cesty. A navíc všichni víme, že v mokřadech jsou místa, kde dokáže stovka mužů zastavit celou armádu.“

Král přikývl a potom se na svého zetě podíval.

„Nínthar. Zakleté močály s hroby dávných válečníků. Chceš projít krajem, kterému se všichni zdaleka vyhýbají? Už celá staletí tím krajem žádné vojsko neprošlo.“

„Záchrana ustupující armády po prohrané bitvě je svým způsobem zázrak. Chceš-li dosáhnout zázraku, plánuj nemožné. Tak stojí v knize,“ odpověděl Belahir a položil na spis ruku.

„Pokud projdeme Níntharem, bude to znamenat, že musíme obejít Egallôr, Rákosové jezero, přeplavit se přes Dardún a nakonec přebrodit Dolgunu. Teď na jaře je plná vody,“ namítl král.

„Když Kharity zdržíme, alespoň o den nebo o dva, tak bude mít pěchota čas postavit vory a přeplavit se přes Dardún. Jakmile bude za Velkou řekou, už jí bezprostřední nebezpečí hrozit nebude. Brody přes Dolgunu bývají schůdné i na jaře, a navíc jsou tam i přívozy.“

„A co trén, vozy, zásoby?“ zeptal se někdo z přítomných.

„Zůstanou tady. Nemá smysl je brát s sebou. Jízdě by vozy nestačily a močály by stejně neprojely. Koně můžeme vypřáhnout a naložit na ně nějaké zásoby. Každý muž si ponese jídlo na několik následujících dní na vlastních zádech. Ale jen tolik, aby to nehrozilo rychlost pochodu. Vozy, stany, zásoby zůstanou tady jako vějička pro Kharity. Jsem přesvědčený, že takové kořisti neodolají, zvláště když jim ji správně naservírujeme,“ odvětil s úsměvem Belahir.

„Jak to chceš udělat?“ zeptal se král.

„Zůstane tu velitelská korouhev, královská standarta a budeme tábor bránit.“

„Tys zešlél, Algatirene,“ zaútočil na Belahira královský komoří Gawren. „Ty bys vystavil královskou korouhev nebezpečí, že padne do rukou těch psů? Jen aby sis zachránil svou kůži?“

„Lepší ztratit královskou korouhev než krále. Co se týče mé odvahy, hárdine, jsem připraven vést zadní voj a bránit tábor.“ Belahir, který komořího oslovil názvem jeho úřadu v královské řeči, se na něj úkosem podíval. Komoří jeho upřený pohled nevydržel a odvrátil zrak. Rozhostilo se ticho. Přítomní se dívali jeden na druhého a zvažovali přednesený plán. Dlouhé mlčení přerušil král, když se na přítomné obrátil s otázkou.

„Má někdo lepší plán?“

Nikdo se neozval.

„Dobře potom tedy musíme rozhodnout, kdo bude velet jednotlivým oddílům. Jízda?“

„Navrhuji, aby jízdě i nadále velel můj bratr Arehil spolu s Vaší Výsostí. Je to oddíl, kde se dá předpokládat nejmenší riziko neúspěchu. Pěchotě ať velí hárardin, královský komoří. Taurenové dobře znají kraje kolem Rákosového jezera. Nemám pravdu?“ obrátil se Belahir s tázavým pohledem na Gawrena. Ten jen mlčky a nerad přikývl.

„Myslím, že pěchota bude mít v močálech proti Kharitům dobré šance.

„A zadní voj?“ zeptal se král

„Už jsem řekl. Ten si vezmu na starosti já.“

„Jaký oddíl?“

„Vezmu si nílparské hraničáře. Známe je a oni mě. Mohu jim důvěřovat. Ti jsou zvyklí bojovat v zázemí nepřítele, proti přesile a přepadat ze zálohy. A to je přesně to, co teď bude potřeba. A do bitvy zatím ještě nezasáhli. Na dlouhé pochody jsou zvyklí, pořád mají ještě dost sil,“ odpověděl klidně Belahir.

Král se na svého zetě dlouze podíval. Snad chtěl vyčíst z jeho tváře, jaké jsou jeho skutečné úmysly. Potom pomalu přikývl.

„Souhlasím, ale jen proto, že znám tvé válečnické umění, Belahire. Zadní voj je místo ze všech nejnebezpečnější. Před rokem jsem pod zdmí Efalrontu ztratil syna, nechci teď znovu ztratit zetě.“

„Kdo jiný by měl chránit přístupy k Městu než jeho správce, Výsosti. Z vaší vůle jsem pelenhirem Dôrminaru.“

Král natáhl paži a dlouze mu stiskl ruku.

„Mysli na to, že doma na tebe čeká Erendis, tvoje žena a moje dcera.“

Belahir přikývl a bezstarostně odpověděl: „Vyřídíte jí mé pozdravy. Ať přichystá hostinu na můj návrat.“

„Jsi odvážný a možná lehkovážný, Belahire, ale tvůj vzkaz vyřídím. A vezmi si jednu setninu mých cănohtarů. Tu, které velí Tuiro Morcan. Ten je sice mladý, ale jeho setnina je složená ze severanů a veteránů od Písečných jezer. Ty hned tak něco nezlomí.“

„Výsosti, to není nutné. Hraničáři jsou potomci svobodných fardírlů. Je to spíše tlupa svéhlavých psanců než vojenský oddíl. Neradi se podřizují cizímu velení.“

„Je to mé přání. A velet budeš ty, nikoli Tuiro,“ odpověděl král a z tónu jeho hlasu bylo zřejmé, že další námitky jsou marné.

„Jak si rhinardôr přeje,“ řekl Belahir a uklonil se.

Těsně před svítáním se ustupující armáda znovu dala do pohybu. Jízda pod Arehilovým vedením a bílou korouhví Algatirenů vyrazila na jih ke vzdáleným horám západního Rhantu. Čekal ji den jízdy napříč pláněmi Azgauladu a potom dva dny jízdy podél úpatí hor, než dorazí k lesům Bukoviny a ukryje se za Azgarinzilovou zdí. Pěchota pod zeleným praporcem Taurenů vedená komořím Gawrenem přebrodila říčku a čekalo ji několik hodin usilovného pochodu, než vstoupí na území rozsáhlých močálů Nínthâru.

Hraničáři, někteří v sedlech, jiní postávající v hloučcích, mlčky sledovali dlouhý zástup pochoduujících pěšáků, který je míjel a pomalu mizel v mlze a ranním šeru. Když se Belahirovi sedícímu na koni ztratil poslední z nich z očí, otočil se, aby přehlédl muže, se kterými měl splnit nelehký úkol. Zastavit dotírající kharitskou jízdu.

Dvě stovky mužů vesměs pocházejících z malých pohraničních tvrzí stojících od nepaměti na západních svazích Rhantu a Ohnivého prstence. Byli to muži, které od jinošského věku vychovávala válka. Díky ní byli zocelení, drsní, neotesaní a suroví právě tak jako kraj, ve kterém vyrostli. Zbroj si pořizoval každý sám na své náklady. Nebylo tedy divu, že dohromady připomínali spíše tlupu zlodějů a lupičů. Někteří měli na sobě části plátové zbroje původem z Dôrminaru, jiní drátěné košile a další šupinovou zbroj původem z jihu. Vyzbrojeni byli sekerami a meči všech možných tvarů a původu.

Všichni však měli luky, které dokázali výborně používat. Někteří vlastnili dlouhé luky vyrobené z červeného tisu, jiní používali krátké reflexní luky pocházející z válečné kořisti. Z té konečně pocházela většina jejich různorodé výzbroje.

Belahir zamyšleně sledoval zachmuřené tváře mužů. O čem asi přemýšlejí, napadlo ho. Kdo z nich se vrátí domů, aby uviděl svou rodinu a objal ženu a děti?

Blíže k němu popojel jeho pobočník a velitel hraničářů Alwyn Norca. Starý válečník, který měl za sebou množství bitev a jako mladík se zúčastnil i posledních válečných tažení slavného Vigadôra, otce současného krále.

„Tak co myslíš, Alwyne, jakou máme šanci, že alespoň někteří z nás ještě uvidí kopuli Amanhírova chrámu?“ obrátil se na něj zamyšleně Belahir.

„Malou, pane Belahire. Zatraceně malou, protože pochybuju, že by někdo v mokřinách Nínthâru hledal naše mrtvý těla, aby je potom s poctou vystavil na katafalku před Amanhírovým oltářem.“

Belahir se na něj podíval a ušklíbl se. „Ty teda, Alwyne, dokážeš člověka povzbudit. A co oni...“ Belahir ukázal bradou na muže stojící za nimi.

„Co by. Čekají na vaše rozkazy, pelenhire. Jako vždy.“

„Ale já jsem se neptal, na co čekají, ale co si myslí?“

„Jsou to hraničáři, pane. A ti už dávno prodali svoji duši Gortarovi. Jejich osudem je smrt a všichni mají námluvy s touhle krasavicí už dávno za sebou. Každý z nich už se jí podíval do očí a dobře ví, jak ta svatba bude vypadat. Jestli to přijde teď nebo za rok, co se tím změní?“ Alwyn lhotejně pokrčil rameny. „Voják není od toho, aby přemýšlel, ale aby konal.“

„Jsi si jistý? Zajímalo by mě, nakolik se na ně mohu spolehnout.“

„Na hraničáře se můžete spolehnout, za ty ručím. Ale tamti...“

Alwyn ukázal posunkem hlavy na cánohtary, kteří seděli naproti nim v sedlech svých koní, vyrovnání a semknutí třmen vedle třmenu. Vypadali jako železná zeď.

„To opravdu nevím. Plechoví panáci, kteří si o sobě myslí, že jsou výkvetem rytířstva. S nikým se nebaví a člověk jim ani nevidí do tváře,“ řekl s notnou dávkou opovržení Alwyn.

„Všechno jsou to veteráni od Písečných jezer,“ pokusil se napravit jeho odsudek Belahir.

„Pcháá,“ odfrkl si pobočník. „Hrdinové. Tam útočili v linii, proti Kimerům a Kharitům, proti lehké jízdě. Uvidíme, jak jim to půjde, až narazí na Gortrogy. Stejně nechápu, proč jste je bral? Na co nám v těch močálech budou? Jen je budeme tahat z bláta.“

„Přání samotného rhinardôra,“ odvětil Belahir.

„Přání krále je totéž, co rozkaz. Tak se s nima holt budeme vláčet. Ale na hraničáře se můžete spolehnout, pelerine. Je to sice odbojná cháska, ale mají svou čest. Z boje by žádný z nich neutekl.“

Belahir přikývl. „Uvidíme. Myslím, že už za pár hodin se o tom přesvědčím. Co myslíš, Alwyne, jak daleko jsou Kharité?“

Starý voják se ušklíbl.

„Dal bych za to krk, že nebudou dál jak hodinu nebo dvě rychlé jízdy. Ti už určitě taky vyrazili. Za chvíli bude svítat. A jejich zvědové ti nás určitě sledovali celou noc. Teď se vrací k hlavnímu voji, aby přinesli zprávu, že se královská armáda rozdělila.“

„Co myslíš, že udělá jejich velitel?“

„Někoho určitě pošle za Arehilem, ale hlavní voj se vydá za námi.“

„Proč myslíš?“

„Kharité jsou vrahové a lupiči, ale nejsou padlí na hlavu. Královskou standartu může přehlédnout jen slepec. Tu čest získat ji, si nenechá

utéct žádný velitel,“ odpověděl Alwyn a ukázal na modrou královskou standardu, kterou držel jeden z cănohtarů.

„Jsi si tím jistý, Alwyne?“ zeptal se zamyšleně Belahir. „Je to důležité.“

„Jako že po noci přijde den, pane Belahire.“

Belahir přikývl. „Pravdu díš, Alwyne. Myslím, že je čas pustit se do práce, abychom je přesvědčili, že jsou na správné stopě.“

„Máte pravdu, pelerine, a podívejte,“ řekl Alwyn a ukázal na východ, „myslím, že svítá. Cítím ve svých starých kostech, že tohle bude hezky temný a krvavý svítání. Doufám, že na něj ti křivonozí pijáci kobylího mlíka budou ještě dlouho vzpomínat.“

„Taky doufám, ale na to se musíme nejdříve pořádně připravit. Jdeme se poradit s Tuirou Morcanem.“

Belahir pobídl koně a následován Alwynem popojel několik desítek stop k veliteli cănohtarů, který měl na temně zeleném štítě vymalovanou medvědí hlavu. Ten mu vzdal úklonou hlavy čest, ale jeho společníka sledoval podezřívavým pohledem. Byla z něj patrná jeho nechuť spojit se s hraničáři, které on stejně jako jeho druzi považoval spíše za lupiče a zloděje než za rovnoprávné členy královského vojska.

„Tuiro Morcane, chci tě seznámit s plánem, který jsme s Alwynem vymysleli,“ spustil Belahir bez obvyklých zdvořilostí. „Jestli chceme Kharity zdržet, tak je potřebujeme vlákat do léčky, aby dostali výprask, který je připraví alespoň na pár hodin nebo lépe na den o chuť pokračovat, a donutí je tak počkat na hlavní voj. To bude čas pro Gawrena Taurena a pěchotu, aby se dostali v klidu na stezky přes močály.“

Tuiro beze slova přikývl, že poslouchá.

„Náš plán je jednoduchý. Tvoji muži vyjedou před tábor a utkají se s předvojem Kharitů. Budou předstírat boj a po prvním střetu se otočí na ústup...“

„Královští cãnohtarové nikdy neustupují a neutíkají. Myslím, že pro tuhle nedůstojnou hru jsou tady lepší hráči,“ odvětil s nepřehlédnutelnou nechutí Tuiro a ledabyly ukázal na naproti postávající hraničáře.

Alwyn se ušklíbl a neodpustil si štiplavou poznámku.

„A co ten slavný ústup od Písečných jezer? Nebo garda považuje ten výprask za vítězství?“

Tuiro jej zpražil nenávisným pohledem. „Tam jsem já nebyl.“

„Tak tys tam nebyl? To jsem opravdu netušil, že kvůli tomu jsme tu bitvu prohráli,“ neodpustil si Alwyn další jedovatou poznámku.

„Nechte toho,“ okřikl je Belahir. „Na vaše hádky nemám čas. Kharitský předvoj tady bude nejpozději za dvě hodiny.“

Tuiro přikývl, že poslouchá, a Alwyn se s ušklíbnutím taky odmlčel.

„Takže plán je takový. Cãnohtarové se střetnou s kharitskou jízdou a po prvním střetu se stáhnou zpět. Ustupovat budete tudy,“ řekl Belahir a ukázal na svah chránící tábor od severu, „musíš se protáhnout mezi táborem a úpatím toho svahu.“

„A proč ne přímo podél řeky? Je to kratší. Takhle se moji muži nemusí dostat včas k brodu a Kharité nám buď vpadnou do zad až se budeme brodit, nebo v horším případě budou u brodu dříve než my.“

„To je právě ta léčka,“ poznamenal Alwyn Norca.

Tuiro jej zpražil pohledem a odsekl: „Jestli chceš obětovat své muže, tak ti v tom bránit nebudu, ale já své muže dobrovolně na porážku nepovedu.“

„To po tobě nikdo nechce. Ale budeš plnit moje rozkazy, tak zněl poslední rozkaz rhinardôra,“ ostře odvětil Belahir. „Alwyn má pravdu. Je to léčka. Potřebujeme dostat Kharity do tábora. Polovina Alwynových mužů zůstane v táboře, ukryjí se ve stanech. Druhá polovina bude naoko bránit tábor. Tvoji muži budou muset ustupovat

po přesně dohodnuté trase, protože na těch ostatních, kratších hraničáři nastraží léčky.“

„Jaké léčky?“

„Máme s sebou tři pytle ocelových ježků. Natáhneme mezi stany a stromy lana. Tam a tam.“ Alwyn se jal ukazovat, kde budou připravené pasti. „A vozy rozestavíme tak, aby Kharity rozdělily do úzkých uliček mezi stany, které budou slepé. Na konci budou kapsy, kde je obklíčíme.“

Belahir jej doplnil: „Až se tam Kharité nashromáždí a nebudou se moci krýt, bude to skvělý cíl pro lučičtíky. Několik vozů naplníme kamením a dřívím a vytáhneme je na svah. V pravý okamžik je pak pustíme dolů.“

„Opravdu rytířský způsob boje,“ ušklíbl se Tuuro.

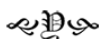
„No rytířský asi není, ale účinný bude,“ odsekl Alwyn. „Máš-li lepší návrh, Morcane, jak se stovkou tvých plechových panáků zastavit tisícovku Kharitů a vyprášit jim kožich, tak sem s ním.“

Tuuro šlehl po hraničáři vzteklým pohledem, ale pak mlčky zavrtěl hlavou. Belahir jen obrátil oči v sloup a hned pokračoval.

„Až se vás Kharité při pronásledování pokusí cestou k brodu předstihnout, najedou jejich koně na železné ježky. Tím se jejich soustředěný útok rozpadne a začnou si hledat náhradní cesty mezi stany. O ty se postarají ukrytí hraničáři. Část ale určitě prorazí až na to volné prostranství před brodem. To už bude zase práce pro tvé muže, Tuuro. Co, troufneš si je nahnat do řeky?“

Setník se zlověstně usmál. „Do posledního, jako že se Morcan jmenuju.“

„Dobře,“ přikývl Belahir, „tak se dejme do práce, protože času už moc nemáme. A ty, Alwyne, pošli zvědy alespoň dvě nebo tři míle zpět po našich včerejších stopách. Ať nás nepřekvapí uprostřed práce.“

Všichni hraničáři, stejně jako cănohtarové se pustili do práce. Z prázdných vozů, z kmenů malých stromků a z větví, které v noci pomohly při stavbě přístřešků, začalo vznikat bludiště cest, překážek a ohrad. Některé táborové ulice končily ve slepých uličkách, jiné vedly přímo k brodu. Na těch hraničáři rozhodli desítky ocelových ježků, které měly zpomalit postup. Každý ježek měl čtyři až pět ostrých trnů. Pokud na něj šlápl kůň, bolest způsobila, že se z něj okamžitě stalo naprosto nezvladatelné zvíře. Kde to bylo možné, byla napříč uličkami natažena silná lana. Několik vozů naložených kameny bylo vytaženo na vrchol svahu kryjící severní bok tábora. Jejich oje byly zaklíněny a vozy nasměrovány do míst, kde se dalo předpokládat, že se soustředí Kharité.

Toto místo si vybral jako velitelské stanoviště Belahir. Viděl odtud na okolní pláň a stejně tak měl i celý tábor pod sebou jako na dlani. Zrovna pomáhal nasměrovat jeden z vozů správným směrem, když mu zaklepal na rameno jeden z hraničářů.

„Pelenhire, vypadá to, že se k nám blíží nějaká hlídka nebo zvědové.“

Belahir se podíval udaným směrem a skutečně v dálce uviděl dvojici jezdců, která se k nim tryskem blížila. Zavrtěl hlavou.

„Tohle nejsou zvědové, ti by si to nenamířili přímo k nám, a ještě k tomu tryskem. To vypadá spíš na posly. Ale odkud? Tím směrem přece odjel Arehil s rhinardôrem?“

Belahira na okamžik sevřel nepříjemný pocit, že jeho plán nevyšel a s jízdou se něco stalo. Přihmouřil oči, aby se pokusil poznat, o koho se jedná. Oba jezdci už nebyli daleko.

„Ale ne. To snad... Zatraceně kde se tady bere?“

Belahir poznal v jednom z jezdců svého mladšího bratra Beregira, který se účastnil tažení v Arehilově doprovodu. Jezdci mezitím dorazili až k nim. Jeden z nich seskočil a s vítězoslavným úsměvem si to namířil přímo k Belahirovi.

„Zdravím tě, bratře. Jsem rád, že jsem tě zastihl ještě před tím, než tady to představení začne.“

Belahir nespokojeně zavrtěl hlavou. „Beregire, co to má znamenat? Jak to, že jsi tady? Stalo se něco nepředpokládaného?“

Mladík zvedl ruce a zavrtěl hlavou. „Žádné špatné zprávy, bratře. Tvůj plán klape jako dobře seřízený tkalcovský stav. Myslím, že Arehil s rhinardôrem už budou alespoň deset mil daleko.“

„Nic se nestalo? Tak co tady u všech bohů děláš, Beregire? Arehil o tom ví, že jsi odjel? On souhlasil?“

„Neptal jsem se,“ odvětil s pokrčením ramen Beregir.

„U Gortara, tys ses opravdu zbláznil, bratře! Jen ve dvou se vydat těmi pláněmi k nám. Co kdybyste narazili na Kharity? Mohli jste potkat nějakou hlídku!“

„Nepotkali.“

„A proč tu teda vlastně jsi? Chceš si hrát na hrdinu? Tady půjde o krk.“

„Aspoň se tu bude něco dít. Ještě jsem během celého tažení nedostal příležitost vytasit meč. Arehil mi nesvěřil žádný z našich oddílů. Během bitvy jsem byl dobrý jen jako herold. Chci bojovat!“

Belahir zavrtěl hlavou, několikrát se na místě otočil a potom bezradně rozhodil ruce. Věděl, že nemůže nic dělat. Poslat bratra zpět by znamenalo vydat jej do rukou Kharitů, kteří tady budou co nevidět.

Potom bratra chytil kolem ramen. „Dobře, Beregire, jsi už dospělý muž a rozhoduješ o svém osudu sám. Ale slíbíš mi, že se budeš držet u mne. Žádné riskování! A buď bez obav, ty mladý blázne, tady bude příležitostí k získání rytířských ostruh víc než dost.“

Neuběhly ani dvě hodiny, když se do tábora tryskem přihnál jeden z mladých hraničářů, kteří byli vysláni na východ jako hlídka.

„Kharité! Už jsou tady! Honem, spěchejte!“

Alwyn Norca se mu postavil do cesty a chytil jeho zpěněného koně za udidlo.

„Jen klid, chlapče. Jak daleko od tábora jsou? A kolik jich je, Lomare?“

„Nevím. Určitě alespoň tisíc, jsou jak kobylinky. Zaplnili celý obzor. Postupují roztaženi do šíře.“

Alwyn se zamračil a jeho tvář se starostlivě stáhla.

„To není dobré. Toho jsem se bál. Jestli se nám je nepodaří zlákat k tomu, aby útočili z jednoho směru, tak tábor obklíčí a v pasti se místo nich ocitneme my.“

Potom se podíval na velitele cánohtarů.

„Teď je to na tobě a tvých mužích, Morcane. Musíš je vyprovokovat k soustředěnému útoku na tábor.“

Tuiro přikývl a pohybem ruky přivolal panoše, aby mu přivedl jeho koně. Rozhodným pohybem si nasadil kapkovitou přilbu s dlouhým nánosníkem. Když mu jeho panoš přidržel třmen, pružně se vyhoupl do sedla.

„Žádné obavy, Norco. Přivedu ti je sem, že je budete mít jako na podnose. A doufám, že to s těmi svými lupiči zvládneš, jak jsi sliboval.“

Alwyn jen přikývl a plácl jeho koně po zadku.

„Bez starostí, koňáku. Hodně štěstí!“

Tuiro jen pokývl hlavou a ostruhami pobídl koně směrem z tábora. Hned za ním se začali řadit jeho muži. Když mu zmizel z očí, ohlédl se

Alwyn po svých mužích a vykřikl: „Tak do toho, synci. Za chvíli je tu máme. A nikoho nešetřete! O zajatce se nebude mít kdo postarat.“

Když Tuiro vyjel na svah nad táborem, otevřel se mu pohled na pláň, kterou včera prošla královská armáda. Byl větrný den, jak to na jaře často bývá, silný vítr čechral dlouhé trsy loňské zežloutlé trávy, kterou už prorážely jasně zelené výhonky. Když vzhlédl vzhůru, spatřil i několik kroužících supů a hejna vran a krkavců.

„Už brzy se dočkáte, o hostinu bude postaráno,“ zamumlal do lícnice přílby.

„Roztáhnout do linie!“ dal povel trubači, který jel vedle něj. Hned poté se rozezněla polnice a na známý signál se jezdci doposud postupující v zástupu začali rovnat do dlouhé řady.

„Cval!“ zazněl další povel a řada jezdců zrychlila. Poryvy větru cuchaly hřívý a ocasy koní a třepotaly s praporci s erby, které měli někteří jezdci připevněné na koncích svým kopí. Když překonali další terénní vlnu, otevřel se cánohtarům pohled, nad kterým nejeden z těchto ostřílených harcovníků zaklel. Před nimi se od obzoru k obzoru černala tenká černá linka, jezdci. Kharitů bylo opravdu nejméně tisíc.

Tuiro vedl své muže šikmo proti sestavě nepřítele. Těsně před střetem hodlal uhnout stranou. Byl si vědom, že pokud by se jeho muži dostali do boje muže proti muži, už by se od nepřítele nedokázali odpoutat.

„Kopí!“

Jezdci jako jeden muž sklopili svá dlouhá kopí.

„Tryskem!“

Řada ocelových jezdců zrychlila a jako železná stěna se řítila vstříc Kharitům. Obě nepřátelské sestavy už byly vzdálené pouze čtvrt míle. Obě křídla kharitské lehké jízdy se začala stáčet směrem ke středu, aby

obklíčila útočící cãnohtary. Byl to obvyklý manévr lehké jízdy. Pokus o obchvat a útok do zad nepřítelè.

Tuiro jedoucí tryskem se spokojenè usmál. Jejich výpad byl tak přesvědčivý, že donutil nepřátelského velitele, aby se zachoval podle očekávání. Přišel tedy čas na ústup.

„Otáčíme! Trub ústup!“ křikl na svého trubače.

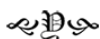
Hlas polnice dal jezdcům pokyn k připravenému manévru. Celá sestava se v plném trysku začala stáčet směrem k řece.

Možná povel k obratu přišel o chvíli později, než bylo třeba, snad se vlna útočících Kharitů pohybovala příliš rychle. Obě nepřátelské linie již byly zkrátka tak blízko, že vnější křídlo cãnohtarů se střetlo s první vlnou Kharitů. Železní jezdci projeli sestavou kharitské jízdy jako rozžhavený nůž máslem. Ta se však za nimi zavřela. Když si Tuiro, ženoucí se tryskem zpět, přehazoval těžký štít na záda, ohlédl se a v duchu zaklel. Věděl, že tohle byla jeho chyba a nikoho z nich už živého neuvidí.

Belahir s Beregirem sledovali z vrcholku svahu ustupující cãnohtary a za nimi se ženoucí záplavu pronásledovatelů. Plán na obzoru ztmavla, pokrytá drobounkými černými postavami jezdců. Tohle nebyla předsunutá hlídka nebo průzkumný oddíl, to byl předvoj nepřátelské armády. S uspokojením však zaznamenal, jak se pronásledující sestava nepřítelè změnila v klín, který se hnál za ustupujícími cãnohtary.

„Ať se dole připraví! A vyražte klíny zpod kol vozů! Nechte je viset jen na lanech,“ obrátil se Belahir ke svému praporečníkovi, který smluveným pohybem korouhve signalizoval hraničářům ukrytým v táboře začátek bitvy.

Když Alwyn Norca, který si vybral své místo mezi muži na vnějším okraji tábora, zahlédl na svahu mávání bílé korouhve Algatirenů, spokojeně se usmál. Zase v celém těle cítil to nezvyklé vzrušení, které zažíval vždy před bitvou. Jeho tělo se připravovalo na nadcházející zápas. Zrychlil se mu dech, jeho srdce začalo bušit rychleji a silněji, ucítil příliv energie.

„Je to tady, synkové. Na svá místa! A neživte nikoho, teď jim to, těm zpropadeným bastardům, vrátíme za Amlôgran.“

Alwyn sáhl za záda, neomylným pohybem nahmátl konec šípu a vytáhl jej z toulce. Na horním okraji tábora se objevil houfec cãnohtarů. Krátký okamžik byl obzor prázdný a pak se tam objevil první stíhající jezdec.

„Připravit! Šípy!“

Alwyn založil šíp a strojově přesným pohybem natáhl luk. Obzor zčernal postavami jezdců ženoucích se divoce směrem k táboru. Alwyn si vybral cíl a uvolnil tětivu.

„Palte!“

K nebi se vzneslo několik desítek šípů. Málokterý minul svůj cíl. První řada pronásledovatelů zmizela pod kopyty koní ženoucích se tryskem za nimi. Alwyn už však vypustil další šíp a po něm další. Desítky přesných střel kosily čelo útočící sestavy Kharitů, ale bylo to jako by hasil požár obyčejnou miskou. Nad terénní vlnou, která mu zakrývala výhled, se objevovala jedna vlna útočících jezdců za druhou. Čelo kharitské sestavy už bylo vzdálené jen dvě stě stop.

Alwyn zaklel. Tenhle příval nemůžou zastavit, jestli okamžitě neustoupí, smete je jako povodňová vlna.

„Zpět! Ustupujeme!“ divoce vykřikl na své muže. Otočil se a sehnul se k hořícímu ohništi, aby z něj vytáhl připravenou pochodeň, kterou hodil na vůz naplněný pící pro koně. Plameny olízly suché seno a rychle se do něj zakously. Oheň podporovaný poryvy větru se začal bleskově šířit. Alwyn se otočil, a aniž by se ohlédl, běžel nazpět, jak nejrychleji mohl. Kličkoval přitom mezi rozmístěnými stany, přístřešky a vozy. Koutkem oka postřehl, jak jej první útočící Kharité, kteří se věřili do připravených uliček, předstihli.

Na čele útočící sestavy vznikl těsně před začátkem tábora zmatek. Někteří jezdci postřehlí prázdné uličky vedoucí do nitra tábora a začali své koně směřovat k nim. Ty však byly tak úzké, že nemohly masu jezdců a koní pojmout. Jiní, kteří zjistili, že se jim to nepodaří, konečně zaznamenali záseky před táborem postavené z vozů, větví. Ti se snažili své koně zbrzdit. Zvláště když se na okraji tábora z ničeho nic objevil oheň. Mezi útočícími Kharity vznikla tlačénice, jejímž výsledkem byly desítky ušlapaných zvířat a jezdců. Vzpínající se a brzdící koně srážela zvířata jedoucí za nimi, stále ještě pobízená svými rozvášněnými jezdci.

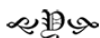
Někteří Kharité se pokusili tlačénici vyhnout tím, že své koně naopak pobídli a pokusili se je navést do míst, kde byly záseky nejnižší, a přeskocit je. Pokud se koním podařilo zásek překonat, nebohá zvířata dopadala mezi nastražená lana. Jejich skoky tak končily krkolomnými pády, při kterých si srážela vaz jak zvířata, tak jezdci. Vzniklý zmatek, tlačénice a ohnivá stěna z hořících stanů a vozů nakonec kharitský nápor přece jen zastavily.

Když Tuiro projel tryskem po předem dohodnuté trase a minul severní okraj tábora, přitáhl uzdu a donutil svého zpěněného hřebce otočit se.

Zvíře rozvášněné divokým během odmítalo zůstat stát a vzpínalo se. Stejně na tom byli i jeho druzi, kteří se spěšně snažili opět zaujmout bojovou sestavu. Tuirovi se naskytl působivý pohled.

Východní okraj tábora stál v plamenech, které sahaly do výše desítek stop. Přímou po jeho stopách se divoce hnali pronásledovatelé. Krátce na to postřehl, jak se uvolněné vozy řítí po svahu a vjíždí z boku do zástupu útočících Kharitů. Rozjeté vozy prolétly sestavou pronásledovatelů a zanechaly za sebou naprostou spoušť. Kharitská sestava se rozpadla. Těch několik jezdců, kteří dorazili až k cânohtarům, Tuirovi muži snadno vyřídili.

Alwyn Norca potřehl, jak jej Kharité v uličkách předjíždějí, a rychle se ohlédl. Za zády měl jen tucet zadýchaných hraničářů, kteří následovali jeho divoký běh. Jen kývl hlavou a jeho druhové hned věděli, co je třeba dělat. Vytáhl z toulce šíp a natáhl luk. Kharité v uličce byli vzdáleni jen pár desítek stop. Na tu vzdálenost nebylo možné minout. Začal střílet. S klidem a nacvičenou pravidelností vypouštěl šíp za šípem.

Za krátkou chvíli se v uličce nahromadilo tolik padlých těl, že ji úplně uzavřela. Z hloubi tábora se začal ozývat křik a třeskot zbraní. Tam začínal boj muže proti muži. Alwyn pokynul svým mužům a dal se opět do běhu. Už byl téměř u jedné z připravených léček, do které ústila jedna ze slepých uliček, když zaslechl po levé straně lomoz a hluk. Okamžitě pochopil, o co se jedná.

„Pozor vozy! Dávejte pozor!“ vykřikl a zarazil své muže.

Stan, který byl od něj vzdálen jen třicet stop, se náhle vznesl a proletěl kolem něj. Vyhnul se mu na poslední chvíli. Vrhł se za ním a běžel uličkou, kterou si vůz nezadržitelně razil napříč táborem. Potom se před ním rozevřelo prostranství plné těl mužů a koní. Vůz mezi ně vletěl

a zanechával za sebou krvavou stopu rozmačkaných a rozdrcených těl. Směštnání těl však bylo tak obrovské, že jej ubitá těla uprostřed prostranství zastavila.

„Meče!“ vykřikl Alwyn na své muže. Odhodil luk, vytáhl meč a dýku a vrhl se jako zdivočelý vlk po stopách vozu do té největší skrumáže.

Tuiro mezitím opět srovnal své muže do formace, kterou otočil směrem dolů k brodu přes tok Želvího potoka. Jak přehlížel seřazenou formaci, odhadl, že mu chybí tak dva tučty mužů. Kousl se do rtů, až se mu na nich objevila krůpěj krve. Nebyl však čas litovat minulých chyb. Dole pod ním u brodu se nashromáždila více jak stovka Kharitů, kterým se podařilo projet celým táborem od východního okraje na západní. Začali se otáčet a hrozilo nebezpečí, že vpadnou do zad hraničářům, kteří obklíčili jejich soukmenovce uzavřené ve slepých kapsách.

„Kopí!“ vykřikl Tuiro, sklopil kopí a pobídl svého hřebce do běhu.

„Enqaindor! Enqaindor!“ ozval se válečný pokřik cânohtarů. Přestože Kharitů bylo u brodu více jak dvojnásobek, nebyli schopni nárazu železných jezdců útočících ze svahu odolat. Nápor cânohtarů jejich sestavu rozprášil a zastavil se až na rozbahněném břehu říčky. Ještě krátkou chvíli trval boj muže proti muži, ale i v něm měli železní jezdcí převahu. Netrvalo dlouho a břeh pokrývala jen ležící a nehybná těla kočovníků. Zbytek z nich se vrhl do bahnitě říčky, aby se jí pokusil překonat a zachránit si kůži.

Když Belahirovi muži uvolnili na jeho příkaz vozy, krátkou chvíli sledovali fascinující divadlo. Viděli, jak vozy na příkrém svahu nabírají rychlost a projíždějí nic netušící formací Kharitů. Poté, co ji

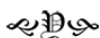
zmasakrovaly, zmizely v rozlehlém táboře a jejich zničující postup bylo možné sledovat jen tím, jak se čas od času vznesl vzhůru některý ze stanů nebo se rozlétl některý z chatrných přístřešků.

Belahir pomalu vytáhl svůj meč z pochvy a zvedl jej před sebe. V namodralé oceli se v ranním svitu zaleskla stříbrná vlákna irsilu. Sard, meč, jenž se v rodu Algatirenů dědil už po generace, získal jeden z jeho dávných předků darem od prvního pána Aglarondu. Obvykle byl vždy v držení nejstaršího z rodu. Když se však dnes před svítáním loučil se svým starším bratrem Arehilem, vtiskl mu jej do ruky se slovy: „Nic neříkej. Budeš jej potřebovat více než já. Každý z našich předků, který jej měl v držení, se z bitvy vždy vrátil. I z jižního tažení. Sard nosí svému držiteli štěstí.“

Belahir přitiskl na meč své rty. Ucítil chlad ocelové čepele. Na okamžik zavřel oči. Potom se podíval na bratra. „Tak co, Beregire, připraven?“

Ten byl sice bledý, ale v očích mu hořel oheň. V jedné ruce držel meč a ve druhé dlouhou dýku. Doma v Dôrminaru byl znám jako vyhlášený šermíř. Belahir se ohlédl po svých mužích. Zaznamenal totéž napětí a chtivost. Spokojeně se usmál. Zvedl meč nad hlavu.

„Enqaindor!“

Mokřady Nínthâru, o dva dny později

Kolem ohniště, jehož drobné plameny se jen neochotně zakusovaly do navlhklých polen a jehož světlo stěží proráželo okolní tmu, seděli mlčky tři muži. Okolí zahalovala hustá mlha stoupající z okolních močálů a společně s noční temnotou vytvářela dojem, že svět kolem zmizel, jako by jej do nicoty zaklela ruka nějakého čaroděje. Tu přízračnou temnotu jen chvílemi rozbíjely tlumené hlasy, které sem doléhaly od dalších ohnišť, kolem nichž se tísnila Belahirova družina. Ten svolil, aby si jeho muži dnes v noci rozdělali ohně, protože jejich světlo

nedokázalo proniknout hustou mlhou dále jak na pár kroků. Jen naprostý blázen by se pokusil v noci a v mlze chodit napříč močály, kde jediný neopatrný krok mohl být krokem posledním. Belahir věděl, že všichni potřebují po dvou dnech nepřetržitých šarvátek, jež uplynuly od bitvy u Želvího potoka, teplé jídlo a odpočinek.

Tuiro, jeden z těch tří, kteří seděli už dlouho mlčky kolem ohniště, měl na nohou položený svůj meč a beze slova přejížděl po čepeli kamenným brouskem. Občas meč zvedl, aby ve slabé záři ohně zkontroloval ostří. Druhý z nich, jenž se jmenoval Baldric, míchal v měděném kotlíku podivnou směs připomínající polévku, která se měla stát jejich večeří. Přitom klel a vztekal se, protože skomírající oheň nebyl s to přivést směs do varu. Jeho klení přerušil hlas posledního z trojice, jímž byl Alwyn Norca.

„Krásná čepel. Takovou má každý z cânotharů?“

Tuiro zvedl hlavu a podíval se na něj. Jeho otázku však nechal bez odpovědi. Neměl nejmenší chuť se bavit.

„O mečích rhinardovy gardy se vyprávějí zkazky. Jejich hrot prý dokáže prorazit prsní pancír a čepel proseknout drátěnou košili. Je to pravda, Morcane?“ nedal se Tuirovým výmluvným mlčením odradit Alwyn.

Tuiro znovu zvedl oči od čepelce a v duchu si povzdechl. Události posledních dvou dnů jím otráslly a stačila jen krátká vzpomínka na to šílenství u Želvího potoka a už se mu zvedal žaludek. Nechtěl svým společníkům přiznat, že nikdy nic podobného nezažil. Cânotharové většinou bojovali koňmo a boj v koňském sedle byl přece jenom vzdálený tomu, co se tehdy odehrálo na tom rozbahněném břehu. Připadal si doslova jako na jatkách. Jeho zbroj se to dopoledne pokryla od helmice až po těžké kožené boty krví a zbytky lidských a zvířecích těl.

Když se však podíval přes ohniště, bylo mu jasné, že ten hraničář naproti to nevzdá, a tak skrze přivřeně rty nevrle utrousil.

„Lidi toho napovídaj. O hraničářích se zase říká, že hlavy svých nepřátel napichují na hroty kopí a vystavují je na svých tvrzích. Z jejich lebek si prý připíjejí před válečnými výpravami. Po tom, co jsem viděl za poslední dva dny, už tomu skoro věřím. Je to pravda, Norco?“

Alwyn Norca se ušklíbl a podíval se na hraničáře vedle něj, který byl skloněný nad kotlík.

„Nech už toho, Baldricu, stejně se ta šlichta nedá žrát. Slyšels, co říkal náš host? Prej si tví příbuzní připíjej z lebek nepřátel. Co ty na to?“

Baldric byl o generaci mladší než on. Tvář mu sice hyzdila ošklivá jizva, ale jinak byla jeho tvář souměrná a snad by se dala nazvat i hezkou, kdyby ovšem při úsměvu neodkryl chrup, ve kterém chyběly přední zuby. Stejně jako jizva to byl následek jakési dávné šarvátky. Baldric se krátce podíval na znechuceného Tuira a potom spiklencky mrkl na Alwyna.

„Lidi toho napovídaj a přitom věděj hovno. Škoda mluvit. Já vím jedno, vod tý doby, co ti lichváři z Dôrminaru podražili víno, tak už to na Jelením hradě pěknějch pár let neděláme.“

Alwyn se zachechtal a potěšeně jej plácl přes záda.

„Moje řeč. Jen nevím, Baldricu, jestli jsi v očích našeho společníka, neklesl až na úroveň smradlavýho skřeta. Ti to prej podle starých pověstí dělali taky.“

Tuiro si znechuceně odplivl do ohně.

„Pfuj! Doufám, že si ty lebky předtím alespoň vypláchnete. Zvířata.“

„Žádnej strach,“ odpověděl nenuceně Baldric, „to my si u nás dokonce občas i umyjeme ruce. A abys věděl, cânohtare, jednou týdně si měníme i podvlíkačky. Podle mý hlavy jsme na tom s čistotou mnohem líp než ty. Kdyby ses viděl, tak tu nebudeš mít takový fajnový kecy.“

Oba hraničáři se začali chechtat. Tuiro znechuceně zavrtěl hlavou a ušklíbl se. Dobře věděl, na co naráží. Jeho honosná zbroj, obyčejně

vyleštěná a zářivě se lesknoucí, byla teď pokrytá začernalými skvrnami od zaschlé krve a kdoví čeho dalšího.

„No, máš pravdu, Baldricu. Byla to řezničina. Nebudu lhát, že jsem něco podobného už zažil,“ řekl a podíval se přes oheň na své dva společníky.

„Jestli takhle vypadá každá řež, které se hraničáři zúčastní...,“ odmlčel se a spolkl jedovatou poznámku, která se mu drala na jazyk, „tak jim to opravdu nezávidím a mají mou úctu.“

Oba hraničáři se na sebe podívali a Baldric smířlivě odpověděl: „No, Morcane, ani já jsem ještě na vlastní oči neviděl útok železných jezdců. I to bylo to působivé. Už chápu, proč si vás rhinardôr tak hýčká.“

Tuiro si otřel čepel o vnitřní stranu rukávu, ještě jednou si ji se zalíbením prohlédl v záři ohně a potom ji pomalu zasunul do pochvy.

„Tahle čepel pochází z aglarondských kováren. Takové meče vlastní jen setníci. Ale ještě v časech Gowenzira, před náboženskými válkami jej prý měl v držení každý člen královny družiny. Do dnešních časů už jich ale zůstalo jen pár tuctů. Tak akorát pro setníky.“

Alwyn přikývl. „Jo, myslel jsem si to. Říká se, že i pelenhirův meč mezi tyhle čepele patří. Rodová zbraň Algatirenů. Moc vzácný zboží.“

Baldric přikývl a dodal: „Taky myslím. Prej se jmenuje Sard. Každý z těchhle mečů má nějaký jméno. A jak se jmenuje ten tvůj?“

Tuiro poklepal na jílec své zbraně: „Nevím. Dostal jsem ho, když jsem byl povýšen na setníka. A tak mu říkám Targ – Odolný.“

Baldric pokývl uznale hlavou. „Jo, to je dobrý jméno pro meč. Ty Morcane, ty jsi byl před deseti lety u Písečných jezer? Proč se ptám... Nechci se dotknout tvý cti, ale připadáš mi na to mladej.“

Tuiro zavrtěl hlavou. „Já ne. To jsem nebyl ještě v gardě. Ale můj strýc tam byl. Byl v družině knížete Serenila. Prý to bylo hodně těžký. Ze Serenilovy družiny se vrátila do Jezeří stěží polovina chlapů.“

„Jo, to asi jo. Co říkáš, Alwyne, tys tam přece byl?“ obrátil se Baldric na staršího druha.

Ten přikývl a odpověděl: „Byl jsem tam. Byl to podobný výprask jako teď pod Amlôgranem. Jenže tenkrát jsme stáli s otcem našeho současného velitele Thordarem v první linii. Dostali jsme to z první ruky. Žádní Kharité nebo Kimerové, ale samí Gortrogové...“ Alwyn zvedl hlavu a podíval se na Tuira.

„Mladíku, to je něco jiného než ti, které jsme rozsekali předevcírem u Želvího potoka. Z Gortrogů jde na člověka hrůza a rvát se umí jako vlci. Ty jejich masky, pfuj...“

Alwyn si odplivl. „Démoni, Gortarovo plémě. Z těch se člověku sevře zadek, jen když je zahlédne. Doufám, že s nimi se tady v Nínthâru nesetkáme.“

Baldric nevěřícně poznamenal. „No tak starouši, nepřeháníš? Snad to nebude tak zlý.“

Alwyn si ho přezíravě přeměřil a s úšklebkem odsekl: „Kdo neviděl, neuvěří, a kdo nevěří, ať to zkusí. Modlete se, synkové, abysme na ně nenarazili. Ale ani oni nejsou to nejhorší, co by nás mohlo potkat.“

„Co je horšího než Gortrogové?“ zeptal se Tuira a z jeho hlasu byl patrný nepokoj.

„Co je horšího? Nesmrtelní, chlapče.“

„Nesmrtelní? Ty plácáš, dědku,“ ušklíbl se Baldric.

„Nesmrtelní? Abych pravdu řekl, něco jsem v gardě už zaslechl. Ale moc rozumu to nedávalo. Prý jsou to neldrian, elfové. Je to pravda?“ zeptal se Tuira.

„To teda nevím, chlapče. Já nikdá žádnýho z nich mrtvýho neviděl, abych mu mohl sundat přilbici a podívat se mu na uši. To by se jim neříkalo nesmrtelní, že jo? Ale že ta jejich brnění neprorazí ani šíp, ani meč, na to vemte jed. Je to, jako bys mlátil do kamene. Vykřesáš jen jiskry,“ pokýval hlavou Alwyn Norca a pokrčil rameny, když viděl

nedůvěřivé tváře svých společníků. Na chvíli se kolem ohně rozhostilo ticho, které opět přerušil Alwyn.

„Ty, řekni, Morcane, jak se severan z Jezeří dostane do královských služeb? Podle toho, co mi řekl kníže Belahir, jsou prý Morcanové mocným a bohatým rodem. Je to tak? Co vede majetného šlechtice ze severu, aby se vzdal rodového majetku a šel do týhle zatracené služby?“

Tuiro se usmál a přikývl. Byl rád, že rozmluva nabrala trochu veselejší směr.

„Rodová čest? Můj otec sloužil v družině vládce celého Jezeří, knížete Serenila. Vyrostl jsem v rodovém sídle na poloostrově mezi Starým a Novým jezerem. Jmenuje se Altargos, Jezerní hradiště. Je to nejmocnější pevnost v Jezeří. Jenže jsem druhorozený, a tak mi nic jiného než vojenská služba nezbylo. A co vede hraničáře ke službě pod královskou korouhví? Není výnosnější přepadat kupce v pohraničí?“ neodpustil si Tuiro škodolibou poznámku.

Alwyn se na něj úkosem podíval. „Tak tohle se tam u vás na severu povídá o fardírlech? Že jsme lupiči a zloději?“

„Na severu vás nikdo nezná. To se o vás povídá v Dôrminaru a na královském dvoře.“

Alwyn si odplivl. „Pfuj! Panstvo z Dôrminaru! Urození velmoži v sametu, co dokonale ovládají dvorské způsoby. Co ti kurva ví o válce v pohraničí. Já ti něco řeknu, Morcane. Už více jak dvě století hlídají fardírlové východní hranici království. Od dob regenta Arantara. A ten dobře věděl, co dělá, když nám udělil naše práva. Od té doby se rveme s Dulginy, Chatty i Kharity. Kdybys jen tušil, kolik našich tvrzí a vsí už za ten čas lehlo popelem. Ti na druhé straně jsou jak krvelačné šelmy, neživí nikoho. Ani ženy, ani děti. Na to vem jed! Válka v pohraničí není rytířský turnaj, Morcane, tam se žádná pravidla a turnajové způsoby neuznávají. Tam platí jen dobře mířená rána. Žádný soucit. Když nezabiješ, budeš zabit.“

„Tak dost, nechte toho,“ odbyl je Baldric. „Chci se zeptat našeho hosta na život na severu. Kdypak má hraničář jako já možnost si popovídat se severanem z Jezeří. To vaše hradiště je větší než Altorn, sídlo Nevrinů, vládců severu?“

Alwyn se na společníka udiveně podíval. „Ty mě překvapuješ, Baldricu, odkdy se takový lesní křupan z Bukoviny jako ty vyzná ve šlechtických rodech severu?“

„Od té doby, co tam má příbuzný, Alwyne,“ odsekl popuzeně Baldric. „Jsem Aras a sestra mojí matky se provdala na sever. To bylo ještě v časech Vigadôra, otce dnešního krále. Posílala odtud listy a matka je nám dětem předčítala.“

„Do jakého rodu se provdala?“ zeptal se se zájmem Turio.

„Do erbu vlka,“ odpověděl Baldric, aniž se na šklebícího se Alwyna podíval.

„Tiralové,“ přikývl Tuiro. „Jejich sídelní hrad je v lesích na samém východě Jezeří. Střeží divokou východní hranici.“

„Co je za ní?“

„Nic. Divočina. Na míle daleko se tam táhnou lesy, které obývají světlovlasí Vigaté. Jižněji jsou pak pláně, kde žijí Narukové.“

„A co Kimerové a Kharité? Myslel jsem, že to je jejich kraj.“

„Ti kočují mnohem dále na jihovýchod. A s Naruky a Vigaty se mají asi tak rádi jako psi a kočky.“

„Tak to jsou vlastně taky hraničáři?“ vstoupil do hovoru Alwyn.

„No, dá se to tak říct. Ale co vy tady na jihu? V Dôrminaru jsem slyšel, že hraničářům už tady pomalu odzvonilo,“ obrátil se Tuiro znovu na Baldrica. Ten se podrbal na rozčuchané kštici.

„My Arasové ještě své staré tvrze v Bukovině máme, ale tady Norcové už o ty své v Ohnivém prstenci přišli. Je to tak, Alwyne?“ obrátil se